

Datum van
inontvangstneming

:

09/12/2024

Zaak C-718/24 [Aleb]ⁱ**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

22 oktober 2024

Verwijzende rechter:

Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

9 oktober 2024

Verzoekende partij in het hoofdgeding:

NP

Verwerende partij in het hoofdgeding:

Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Voorwerp van het hoofdgeding

Procedure in eerste aanleg voor de Administrativen sad Sofia-grad (bestuursrechter van de stad Sofia, hierna: „ASSG”), ingesteld door een beroep tegen een besluit van de Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite (voorzitter van het staatsagentschap voor vluchtelingen) bij de Ministerski savet na Republika Bulgaria (ministerraad van de Republiek Bulgarije, hierna: „ministerraad”), waarbij is geweigerd verzoeker de vluchtelingenstatus en de humanitaire status toe te kennen.

Voorwerp en rechtsgrondslagen van de verwijzingsbeslissing

Verzoek krachtens artikel 267 VWEU om uitlegging van artikel 33, lid 2, en artikel 38, lid 2, van richtlijn 2013/32.

ⁱ Dit is een fictieve naam die niet overeenstemt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Prejudiciële vragen

- 1) Is het mogelijk bij een ruime uitlegging van overweging 46 en artikel 33, lid 2, onder c), juncto artikel 38 van richtlijn 2013/32/EU ervan uit te gaan dat de in die bepalingen neergelegde regels, op grond waarvan een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk kan worden beschouwd en die betrekking hebben op het begrip „veilig derde land” in de zin van artikel 38 van [richtlijn 2013/32], moeten worden toegepast in het kader van een procedure die onder hoofdstuk III van deze richtlijn valt, overeenkomstig de uitgangspunten en waarborgen van hoofdstuk II van deze richtlijn, dat wil zeggen in het kader van de behandeling ten gronde van een verzoek om internationale bescherming?
- 2) Moeten overweging 46 en artikel [33], lid 2, onder c), juncto artikel 38 van richtlijn 2013/32 aldus worden uitgelegd dat een nationale regeling als bedoeld in artikel 75, lid 2, ZUB en een administratieve en rechterlijke praktijk op grond waarvan een verzoek om internationale bescherming dat ten gronde is behandeld, kan worden afgewezen zonder dat het kennelijk ongegrond of niet-ontvankelijk wordt verklaard, zijn toegestaan, en wel op de enkele grond dat de verzoeker zich op de bescherming van een veilig derde land kan beroepen, zonder dat het nationale recht de methode van artikel 38, lid 2, onder b), van richtlijn 2013/32 heeft ontwikkeld en toegepast, en wanneer de administratieve autoriteit erkent dat er in het land van herkomst van de verzoeker een gewapend conflict bestaat en aan de voorwaarden van artikel 15, onder c), van richtlijn 2011/95 is voldaan?
- 3) Moet artikel 38, lid 2, onder b), juncto overweging 46 van richtlijn 2013/32 aldus worden uitgelegd dat de administratieve autoriteit die een verzoek om internationale bescherming ten gronde behandelt, het begrip „veilig derde land” kan toepassen op een bepaald land en een bepaalde verzoeker louter op basis van informatie uit algemeen beschikbare bronnen en van een besluit van een orgaan van de uitvoerende macht (de ministerraad) dat een bepaald derde land een veilig derde land is, zonder dat het nationale recht voorziet in een methode in de zin van deze bepaling met behulp waarvan de administratieve autoriteit zich ervan vergewist dat het begrip „veilig derde land” op een bepaald land en een bepaalde verzoeker kan worden toegepast?
- 4) Moet artikel 38, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 aldus worden uitgelegd dat de lidstaten verplicht zijn in hun nationale recht criteria op te nemen bij de vervulling waarvan kan worden aangenomen dat er een band bestaat tussen de verzoeker en het betrokken derde land, zodat het op grond van die band voor de betrokkene redelijk zou zijn naar dat land te gaan?
- 5) Moet artikel 38, lid 2, onder c), van richtlijn 2013/32, [dat] voorziet in de mogelijkheid voor de verzoeker om het bestaan van een band met een als veilig erkend derde land als bedoeld onder a) in rechte aan te vechten, aldus worden uitgelegd dat bij gebreke van een nationale wettelijke bepaling die

voorziet in rechterlijke toetsing van de rechtmatigheid van het bestaan van een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land, de rechter bij wie beroep is ingesteld tegen het administratieve besluit waarbij de verzoeker internationale bescherming is geweigerd op grond dat een derde land voor hem als veilig wordt erkend, zich noodzakelijkerwijs bevoegd moet verklaren en uitspraak moet doen over de rechtmatigheid van het bestaan van een dergelijke band zoals vastgesteld door de administratieve autoriteit?

Bepalingen van Unierecht en rechtspraak van het Hof

Artikel 78, lid 1, VWEU

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9), artikel 2, onder d) en f)

Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60), overwegingen 44 en 46, artikel 33, lid 2, onder c), en artikel 38

Arresten van het Hof van Justitie van 25 juli 2018 (Grote Kamer), C-585/16, ECLI:EU:C:2018:584, *Serin Alheto* (punt 121), 19 maart 2020, C-564/18, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)*, C-564/18, ECLI:EU:C:2020:218, punten 37 tot en met 40, 36 tot en met 39, 14 mei 2020 (Grote Kamer), C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, *FMS, SA, SA junior* (C-925/19 PPU tegen *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság*, ECLI:EU:C:2020:367, punten 158 tot en met 160 en 291)

Bepalingen van internationaal recht en nationaal recht

Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (*United Nations Treaty Series*, vol. 189, nr. 2545 [1954], blz. 150), in werking getreden op 22 april 1954, aangevuld en gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, gesloten te New York op 31 januari 1967 en in werking getreden op 4 oktober 1967, preambule, artikel 1, tweede alinea, en artikel 33

Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (wet inzake asiel en vluchtelingen; hierna: „ZUB”)

Artikel 8, lid 1, artikel 9, lid 1, artikel 13, lid 1, punt 14, leden 4 en 5, artikel 70, lid 1, artikelen 75, 84, 98 en 99 en § 1, lid 9, van de aanvullende bepalingen

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Verzoeker, NP, is een Syrisch onderdaan van Arabische etniciteit en van soennitisch-islamitische geloofsovertuiging; hij is ongehuwd en heeft de basisschool afgerond. Hij is een niet-begeleide minderjarige in de zin van § 1, punt 4, van de aanvullende bepalingen bij de ZUB en werd als zodanig in het kader van de administratieve procedure vertegenwoordigd door een ambtshalve aangestelde advocaat en een maatschappelijk werker van de afdeling „Zakrila na deteto” (kinderbescherming) bij de Direksia „Sotsialno podpomagane” (directie sociale bijstand).
- 2 Bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming bij het staatsagentschap voor vluchtelingen (hierna: „DAB”) op 2 november 2023 heeft NP geen identiteitsbewijs overgelegd, maar verklaarde hij op 1 november 2006 te zijn geboren zonder zeker te zijn van de exacte maand.
- 3 Tijdens de hoorzitting op 1 december 2023 heeft hij aangegeven dat hij twee á drie maanden vóór de datum van de hoorzitting samen met twee van zijn broers illegaal Syrië had verlaten met hulp van een mensensmokkelaar. Hij is vervolgens ongeveer een maand in Istanbul gebleven, heeft daarna via Edirne samen met een groep de groene grens van Bulgarije bereikt en is illegaal het land binnengekomen. Hij heeft al die tijd met zijn neef gereisd. Zijn broers zijn in Turkije gebleven.
- 4 NP heeft verklaard in de stad Azaz, in de regio Aleppo, te hebben gewoond die wordt bestuurd door het Vrije Syrische Leger. Zijn moeder, die volgens hem ongeveer 60 jaar oud is, woont er met zijn jongste broer en twee jongere zussen. Drie van zijn zussen wonen in Turkije, waar zij gehuwd zijn. Hij heeft een broer die in Engeland woont, en twee andere broers die in Turkije zijn gebleven.
- 5 NP heeft aangegeven dat hij in Syrië niet werd vervolgd wegens zijn religie, dat hij geen lid was van een politieke organisatie, dat hij niet was aangehouden of veroordeeld en dat hij niet heeft deelgenomen aan militaire handelingen, maar dat hij getuige van dergelijke handelingen is geweest. Hij heeft het land verlaten wegens de oorlog in de streek waar hij woonde. De stad waarin hij woonde, stond sinds 2012 onder toezicht van het Vrije Syrische Leger, maar sindsdien hebben de strijdkrachten van het reguliere leger steeds weer geprobeerd de stad te heroveren. Bovendien bestrijden de verschillende fracties van het Vrije Syrische Leger elkaar. NP heeft aangegeven dat hij in Syrië nergens anders heen kon, aangezien het Vrije Syrische Leger burgers niet toestaat de stad te verlaten en hij geen andere plaatsen op het Syrische grondgebied kent waar hij zich zou kunnen vestigen.

- 6 Besluit nr. 7122 van de voorzitter van het DAB van 18 juni 2024 waarbij NP de toekenning van de status van vluchteling en de humanitaire status werd geweigerd, wordt voor de verwijzende rechter aangevochten. De administratieve autoriteit heeft vastgesteld dat de vreemdeling in zijn land van herkomst niet werd vervolgd om redenen van zijn ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Niet is aangetoond dat de vreemdeling in zijn land van herkomst is blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade, zoals het opleggen of uitvoeren van de doodstraf of foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De analyse van de informatie over het land van herkomst heeft de administratieve autoriteit ertoe gebracht aan te nemen dat Syrië nog steeds in een binnenlands gewapend conflict verkeerde. Volgens de autoriteit had het willekeurige geweld een zodanige mate bereikt dat er zwaarwegende en bevestigde gronden bestaan om aan te nemen dat NP als burger, indien hij naar Syrië zou worden teruggestuurd, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied van dat land zou worden blootgesteld aan de in artikel 9, lid 1, punt 3, ZUB bedoelde schendingen en bedreigingen. Volgens de voorzitter van het DAB duurt het militaire conflict met wisselende intensiteit voort en kan niet worden verwacht dat de asielzoeker zich zal vestigen in een ander deel van het grondgebied waar hij daadwerkelijk en duurzaam bescherming zou genieten, en kan niet worden voldaan aan de criteria inzake de mogelijkheid van een interne verplaatsing zodat dit alternatief niet op hem van toepassing is.
- 7 Anderzijds heeft het DAB vastgesteld dat NP gedurende een periode van één maand in de stad Istanbul op het grondgebied van Turkije had gewoond, waar thans twee van zijn broers en drie van zijn zussen woonden, waarbij twee van zijn zussen in Turkije zijn gehuwd. Volgens de administratieve autoriteit heeft de vreemdeling zonder zijn veiligheid in gevaar te brengen in de Republiek Turkije verbleven. Hij had een wettelijke mogelijkheid om zich bij de Turkse autoriteiten te melden en zijn verblijf daar te legaliseren, hetgeen hij niet heeft gedaan. Op basis van informatie uit openbare bronnen is geconcludeerd dat staatlozen en vluchtelingen uit Syrië die als gevolg van de gebeurtenissen in Syrië na 28 april 2011 Turkije binnen zijn gekomen, tijdelijke bescherming van de Turkse autoriteiten krijgen. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat deze personen naar Syrië zouden worden teruggestuurd, tenzij zij zelf een dergelijke wil kenbaar maken. Hetzelfde geldt voor personen die niet in staat zijn identiteitsdocumenten over te leggen. Personen aan wie tijdelijke bescherming wordt verleend, genieten verdediging en bescherming tegen een verwijdering naar Syrië en er wordt voldaan aan hun meest elementaire behoeften. De administratieve autoriteit was dus van mening dat de Republiek Turkije een „veilig derde land” in de zin van § 1, punt 9, ZUB was, waar de verzoeker zich veilig kon vestigen.
- 8 De verwijzende rechter heeft ambtshalve informatie van verweerder gevraagd met betrekking tot de volgende punten: ten eerste, of het DAB overeenkomstig artikel 38, lid 2, onder b), van richtlijn 2013/32 een methode heeft ontwikkeld en toegepast met behulp waarvan de administratieve autoriteit, alvorens een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming, zich ervan kan vergewissen dat het begrip „veilig derde land” kan worden toegepast op een

bepaald land, in casu de Republiek Turkije, en op de concrete verzoeker; en, ten tweede, of in casu de methode van artikel 38, lid 2, van richtlijn 2013/32 is toegepast op de niet-begeleide minderjarige verzoeker en er een oorzakelijk onderzoek naar de veiligheid is uitgevoerd in het als veilig erkende derde land, in casu de Republiek Turkije, alsmede of verzoeker overeenkomstig artikel 38, lid 2, onder c), van richtlijn 2013/32, een wettelijke bepaling met rechtstreekse werking, ervan in kennis is gesteld dat hij de toepassing van het begrip „veilig derde land” kon betwisten op grond dat het derde land in zijn specifieke geval niet veilig was, en dat hij het bestaan van een band tussen hem en het derde land overeenkomstig lid 2, onder a), kon aanvechten.

- 9 In antwoord daarop heeft verweerder de verwijzende rechter bij brief van 4 september 2024 medegedeeld dat het DAB het besluit nr. 247 van de ministerraad van de Republiek Bulgarije van 3 april 2024 toepast waarbij de Republiek Turkije als veilig derde land is erkend. Tot op dat moment had het DAB geen methode zoals bedoeld in artikel 38, lid 2, onder b), van richtlijn 2013/32 ontwikkeld. In casu is verzoeker niet uitdrukkelijk ervan in kennis gesteld dat hij de toepassing op hem van het begrip „veilig derde land” kon aanvechten of dat hij het bestaan van een band tussen hem en het betrokken derde land kon aanvechten.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 10 Verzoeker vordert vernietiging van het besluit wegens onwettigheid. Hij voert aan dat de administratieve autoriteit heeft nagelaten alle feiten en omstandigheden in aanmerking te nemen en te analyseren en dat zij dus ten onrechte heeft geconcludeerd dat niet was voldaan aan de materiële voorwaarden voor verlening van internationale bescherming. De administratieve handeling bevat onjuiste informatie, namelijk dat NP gedurende meer dan drie jaar in Turkije heeft verbleven. In werkelijkheid heeft zijn verblijf minder dan een maand geduurd, zodat dit land geen veilig derde land in de zin van § 1, punt 9, van de aanvullende bepalingen bij de ZUB kan zijn. Volgens verzoeker is het besluit in strijd met artikel 39, lid 2, van richtlijn 2013/32. De Republiek Turkije heeft het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 1951 geratificeerd door middel van de zogenoemde „geografische clause”, volgens welke Turkije alleen personen opneemt en asiel en bescherming verleent aan personen van wie het land van herkomst zich op het Europese grondgebied bevindt, zodat niet kan worden aangenomen dat de asielzoeker om toekenning van de vluchtelingenstatus kan verzoeken en internationale bescherming als vluchteling kan genieten indien deze wordt verleend. Aangevoerd wordt dat het dossier geen enkel element bevat op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij toestemming heeft om het grondgebied van de Republiek Turkije binnen te komen. Verweerder heeft niet onderzocht of er al dan niet een risico bestaat dat de Turkse autoriteiten Syrische onderdanen terugsturen naar Syrië, hetgeen een fundamentele kwestie is gezien de verplichte naleving van het beginsel van non-refoulement. Aangezien de verzoeker om internationale bescherming minderjarig is, wordt betoogd dat de

omstandigheden die essentieel zijn voor de vaststelling van het belang van het kind, niet zijn onderzocht.

- 11 Verweerder, voorzitter van het DAB, betwist de gegrondheid van het beroep en is van mening dat het moet worden afgewezen. Hij is van mening dat de schriftelijke bewijzen en het vluchtverleden van de asielzoeker in het bestreden besluit zijn besproken. Hoewel er momenteel in Syrië een binnenlands gewapend conflict bestaat dat NP kan blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade, zoals ernstige bedreigingen van zijn leven of persoon als burger als gevolg van willekeurig geweld, vormt de Republiek Turkije voor hem een veilig derde land waarin hij zich kan vestigen en zonder risico kan leven. Zijn belangen als kind zouden het best gewaarborgd zijn in dat land, aangezien daar familieleden van hem wonen. Zodoende zou hij niet van zijn familiale omgeving worden gescheiden.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 12 Volgens de ASSG valt het feitelijke en juridische kader van de zaak duidelijk binnen de werkingssfeer van het Unierecht, te weten artikel 78, lid 1, VWEU, richtlijn 2011/95 en richtlijn 2013/32. Hij heeft geen uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie gevonden over vragen die identiek zijn aan die in het onderhavige geschil, namelijk de mogelijkheid om internationale bescherming te weigeren op grond dat verzoeker een dergelijke bescherming kan verkrijgen in een veilig derde land dat geen lid is van de Unie.
- 13 De verwijzende rechter wenst te vernemen of de overwegingen 44 en 46 alsmede artikel 38 van richtlijn 2013/32 – en naar analogie een nationale regeling als die van artikel 75, lid 1, juncto lid 2, ZUB – toestaan dat het door een verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming door de bevoegde administratieve autoriteit kan worden afgewezen na een onderzoek ten gronde op de enkele grond dat een bepaald derde land dat van het land van herkomst van de verzoeker afwijkt, voor die verzoeker kennelijk een veilig derde land is, en wanneer de administratieve autoriteit in haar besluit uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de voorwaarden voor verlening van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 15, onder c), van richtlijn 2011/95 zijn vervuld voor de verzoeker. Tevens rijst de vraag of de in artikel 38 van richtlijn 2013/32 bedoelde regels inzake het begrip „veilig derde land” kunnen worden toegepast in het kader van de gewone procedure van hoofdstuk III van deze richtlijn, met inachtneming van de uitgangspunten en waarborgen van hoofdstuk II van deze richtlijn.
- 14 In het licht van artikel 38, lid 2, onder a), heeft de Europese wetgever het klaarblijkelijk aan de lidstaten overgelaten om in hun nationale recht criteria op te nemen op grond waarvan kan worden aangenomen dat er een band bestaat tussen de verzoeker en het betrokken derde land, zodat het op grond van die band redelijk zou zijn dat de verzoeker naar dat land gaat. Deze bepaling geeft geen uitsluitel over de vraag welke feitelijke omstandigheden moeten bestaan om te

kunnen aannemen dat er een voldoende stabiele band bestaat tussen de persoon die om internationale bescherming verzoekt, en het veilige derde land op grond waarvan hij tot het grondgebied van dat derde land kan worden toegelaten.

- 15 Verder rijst de vraag of het, bij gebreke van een in het nationale recht geregelde methode overeenkomstig artikel 38, lid 2, onder b), van richtlijn 2013/32 (zoals in casu het geval is volgens verweerder), mogelijk is om het begrip „veilig derde land” overeenkomstig de regels van artikel 38 van richtlijn 2013/32 toe te passen op een verzoeker, louter op basis van informatie die is verzameld uit openbare bronnen over het als veilig erkende derde land en op grond van een besluit van een nationaal orgaan van de uitvoerende macht, in casu de ministerraad, dat deze staat veilig is voor de verzoeker.
- 16 De verwijzende rechter stelt bovendien vast dat de ZUB niet voorziet in een procedure op grond waarvan de verzoeker overeenkomstig artikel 38, lid 2, onder c), van richtlijn 2013/32 het bestaan van een band tussen hem en het betrokken derde land overeenkomstig lid 2, onder a), van dat artikel in rechte kan aanvechten. Bij gebreke van een nationale bepaling die voorziet in een rechterlijke toetsing van het bestaan van een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land, overeenkomstig artikel 38, lid 2, onder c), van richtlijn 2013/32, moet worden nagegaan of de verwijzende rechter, als nationale rechter, zich bevoegd moet verklaren in het kader van de aanvechting van de weigering om internationale bescherming te verlenen, die louter is gebaseerd op een door de administratieve autoriteit veronderstelde band tussen de verzoeker en het veilige derde land, en moet beslissen of er daadwerkelijk een band bestaat tussen de verzoeker en het betrokken derde land.
- 17 In dit verband houdt de verwijzende rechter rekening met de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin de artikelen 33 en 38 van richtlijn 2013/32 in concrete gevallen zijn uitgelegd. Op grond daarvan zijn de in artikel 38 van richtlijn 2013/32 vermelde voorwaarden cumulatief (arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 121), zodat de niet-ontvankelijkheidsgrond van artikel 33, lid 2, onder c), van die richtlijn niet van toepassing kan zijn indien een van die voorwaarden ontbreekt. Deze arresten van het Hof geven geen definitief antwoord op de vragen die relevant zijn voor de juiste beslissing in het onderhavige geschil, zodat een uitlegging van artikel 38, lid 2, onder a) en b), van richtlijn 2013/32 noodzakelijk is.
- 18 Deze redenering houdt rechtstreeks verband met de eerdere administratieve praktijk en rechtspraak van de Varhoven administrativen sad (hoogste bestuursrechter, hierna: „VAS”) over de toepassing van artikel 75, lid 2, ZUB en artikel 38 van richtlijn 2013/32. De verwijzende rechter beschrijft in detail verschillende zaken waarin de VAS heeft geoordeeld dat, wanneer de administratieve autoriteit heeft vastgesteld dat de Republiek Turkije voor een bepaalde verzoeker kennelijk een veilig derde land is, ongeacht of voor de verzoeker is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van subsidiaire bescherming op grond van artikel 15, onder c), van richtlijn 2011/95

respectievelijk artikel 9, lid 1, punt 3, van richtlijn 2011/95, zijn verzoek om internationale bescherming, dat in het hoofdgeding ten gronde is behandeld, moet worden afgewezen.

In zijn vonnis nr. 1886 van 23 maart 2023 heeft de ASSG als rechter van eerste aanleg uitspraak gedaan over een beroep tegen een besluit van de plaatsvervangend voorzitter van het DAB bij de ministerraad tot afwijzing van een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus en de humanitaire status. De aan het geding ten grondslag liggende feiten zijn vergelijkbaar met het onderhavige geding: Een Syrische onderdaan die zijn land van herkomst heeft verlaten wegens de voortdurende oorlog in dat land en die enige tijd op het grondgebied van de Republiek Turkije heeft gewoond, is Bulgarije illegaal binnengekomen en heeft daar een verzoek om internationale bescherming ingediend. De administratieve autoriteit heeft vastgesteld dat voor de verzoeker was voldaan aan de voorwaarden van artikel 15, onder c), van richtlijn 2011/95, maar de bescherming werd hem geweigerd op grond dat ervan uit werd gegaan dat de Republiek Turkije voor hem kennelijk een „veilig derde land” was. Volgens de rechter in eerste aanleg is het van belang rekening te houden met de voorwaarden van artikel 38 van richtlijn 2013/32 om een derde land dat niet zijn land van herkomst is ten aanzien van een derdelander als „veilig derde land” aan te merken. Op basis van een letterlijke en systematische uitlegging van bovengenoemde bepalingen van afgeleid Unierecht en van de ZUB kan onvoorwaardelijk worden geconcludeerd dat de bevoegde autoriteiten, wanneer zij van mening zijn dat de asielzoeker afkomstig is uit een „veilig derde land”, zijn verzoek als kennelijk ongegrond kunnen afwijzen, dat wil zeggen dat zij de mogelijkheid hebben om het niet ten gronde te behandelen. Het onderzoek ten gronde van het verzoek van de verzoeker en de vaststelling van een besluit op grond van artikel 75, leden 1 en 2, ZUB vormen een wezenlijke schending van de regels van de administratieve procedure, hetgeen een grond voor vernietiging van het bestreden besluit vormt.

In het vervolg van zijn motivering herinnert de ASSG eraan dat overeenkomstig artikel 38, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 de toepassing van het begrip „veilig derde land” onderworpen is aan de voorschriften waarbij een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land wordt vereist op grond waarvan het voor de betrokkene redelijk zou zijn naar dat land te gaan. De band moet voldoende nauwkeurig zijn om redelijkerwijs te kunnen aannemen dat de verzoeker naar het derde land zal terugkeren. De lidstaten beschikken over een ruime beoordelingsmarge om de intensiteit van deze band te bepalen. In sommige landen wordt een in het derde land afgegeven verblijfsvergunning of woonplaatsvergunning erkend als bewijs van een dergelijke band, terwijl het in andere landen veeleer gaat om persoonlijke banden, zoals de herkomst van de verzoeker, kennis van de officiële taal van het derde land, bewezen familiebanden, sociale of culturele banden, enzovoorts.

De uitlegging van artikel 38, lid 2, onder b), van richtlijn 2013/32, die niet is omgezet in de ZUB, leidt volgens de ASSG tot de conclusie dat het begrip „veilig derde land” slechts kan worden toegepast indien de lidstaat in zijn nationale recht

niet heeft voorzien in een methode waarmee de bevoegde autoriteiten zich ervan kunnen vergewissen dat het begrip „veilig derde land” op een bepaalde verzoeker kan worden toegepast. De verwijzende rechter beroept zich ook op overweging 46 van richtlijn 2013/32 die een aantal documenten opsomt waarmee de lidstaten in dit verband rekening moeten houden.

Ten slotte herinnert de ASSG eraan dat de verzoeker krachtens artikel 38, lid 2, onder c), van richtlijn 2013/32 de mogelijkheid moet hebben om de toepassing van het begrip „veilig derde land” en het bestaan van een band tussen hem en dat land aan te vechten. De verwijzende rechter stelt vast dat artikel 38, lid 2, onder c), van richtlijn 2013/32 niet in de ZUB voorkomt. Het is van essentieel belang ervoor te zorgen dat personen die om internationale bescherming verzoeken, de mogelijkheid hebben het vermoeden van veiligheid te weerleggen op basis van hun eigen verklaringen en individuele omstandigheden, welke in het nationale recht (ZUB) niet als zelfstandige mogelijkheid bestaat.

De rechter in eerste aanleg is van oordeel dat, zelfs in de veronderstelling dat de plaatsvervangend voorzitter van het DAB een verzoek om internationale bescherming kan afwijzen met toepassing van het begrip „veilig derde land”, zijn beslissing moet worden gebaseerd op een bewezen band tussen de verzoeker en het derde land, op een methode die is ontwikkeld om een derde land als veilig derde land aan te wijzen en op de mogelijkheid voor de verzoeker om dit vermoeden van veiligheid van het derde land aan te vechten, terwijl de ZUB niet in die voorwaarden voorziet. In het onderhavige geval werd geen van deze voorwaarden in aanmerking genomen, besproken en toegepast in het administratieve besluit, zodat de ASSG dat besluit heeft vernietigd en de zaak heeft terugverwezen naar de plaatsvervangend voorzitter van het DAB voor een nieuwe beslissing over het door de Syrische onderdaan ingediende verzoek om internationale bescherming.

Naar aanleiding van het beroep van de plaatsvervangend voorzitter van het DAB heeft de Varhoven administrativen sad (hoogste bestuursrechter) bij arrest nr. 9704 van 16 oktober 2024 het vonnis van de ASSG vernietigd en het beroep van de Syrische onderdaan verworpen. In zijn motivering heeft de VAS uiteengezet dat de rechter in eerste aanleg op basis van een onjuiste rechtsopvatting heeft vastgesteld dat de administratieve autoriteit zich ten onrechte op artikel 75, lid 2, ZUB heeft beroepen. Bij de vaststelling van het besluit heeft de autoriteit voldaan aan de krachtens artikel 75, lid 2, ZUB op haar rustende verplichting om bij de beslissing over het verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus alle relevante feiten met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, zijn land van herkomst of de mogelijkheid om aanspraak te maken op de bescherming van een andere staat, te beoordelen. De rechter in eerste aanleg heeft ten onrechte geoordeeld dat de Republiek Turkije niet als een „veilig derde land” moet worden beschouwd. De vreemdeling heeft niet aangetoond dat de Republiek Turkije in zijn concrete omstandigheden geen veilig derde land is. In het kader van de procedure is een verslag over de huidige situatie in de Republiek Turkije ingediend, waaruit kan worden afgeleid dat de

wet betreffende vreemdelingen en internationale bescherming en de verordening betreffende tijdelijke bescherming, na registratie bij de bevoegde autoriteiten, een juridisch kader bieden voor legaal verblijf en toegang tot rechten en diensten voor personen die internationale bescherming behoeven, met inbegrip van toegang tot onderwijs, gezondheidszorg en sociale diensten. Volgens het arrest van de VAS heeft de administratieve autoriteit terecht geoordeeld dat Turkije kennelijk een veilig derde land is, aangezien het onder de wettelijke definitie van § 1, punt 9, [van de aanvullende bepalingen bij de] ZUB valt. Bij het heronderzoek van de vastgestelde feiten heeft de VAS vastgesteld dat de vreemdeling Turkije om economische redenen had verlaten en niet omdat hij niet in aanmerking kwam voor bescherming op het Turkse grondgebied, en met name niet omdat hij op basis daarvan geen identiteitsdocumenten kon verkrijgen. In het arrest van de VAS werd niet ingegaan op de uiteenzetting van de ASSG inzake het ontbreken van een bewezen band tussen de Syrische onderdaan die om internationale bescherming verzoekt, en de Republiek Turkije, die volgens de criteria van artikel 38, lid 2, van richtlijn 2013/32 als veilig derde land is erkend.

- 19 Bij de behandeling van een soortgelijk geschil betreffende een door een Syrische onderdaan ingesteld beroep tegen een besluit tot afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming, heeft de VAS op basis van een soortgelijke motivering het vonnis nr. 1888 van de ASSG van 23 maart 2023 waarbij een besluit van het DAB werd vernietigd, bij arrest nr. 9750 van 17 oktober 2023 vernietigd. In dit arrest van de VAS wordt evenmin ingegaan op het bestaan van een bewezen band tussen de verzoeker en de Republiek Turkije, die als veilig derde land is erkend.
- 20 Bij arrest nr. 45 van 4 januari 2024 heeft de VAS een vonnis van de ASSG bevestigd waarbij het beroep van een Syrische onderdaan tegen een besluit van de plaatsvervangend voorzitter van het DAB tot afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming werd verworpen. De VAS heeft zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling terecht de vluchtelingenstatus en de humanitaire status is geweigerd, aangezien aan geen van de in de artikelen 8 en 9 ZUB gestelde dwingende voorwaarden voor het verlenen van bescherming was voldaan. Volgens de cassatierechter is in het administratieve besluit terecht vastgesteld dat de vreemdeling, gelet op zijn vluchtverleden, Turkije vrijwillig op zoek naar een beter leven heeft verlaten, en niet wegens het risico van vervolging en het aanzienlijke risico op ernstige schade in die staat, aangezien de vreemdeling zich noch tijdens de administratieve procedure, noch voor de rechter op dergelijke risico's of dergelijke schade had beroepen, noch, a fortiori, bewijzen in die zin had overgelegd. De plaatsvervangend voorzitter van het DAB heeft, met inachtneming van zijn verplichting uit hoofde van artikel 75, lid 2, ZUB, onderzocht en uiteengezet of Turkije als veilig derde land kan worden erkend. Bovendien sluit in dat geval het bestaan van een voor de vreemdeling veilig derde land de noodzaak van toekenning van de humanitaire status uit, ook in het geval van artikel 9, lid 1, punt 3, ZUB, ondanks het bestaan van een binnenlands gewapend conflict in zijn land van herkomst. In het arrest van de VAS wordt niet ingegaan op het bestaan

van een bewezen band tussen de persoon die om internationale bescherming verzoekt, en de Republiek Turkije die als veilig derde land is erkend.

- 21 Bij de behandeling van een soortgelijk geschil betreffende het door een eveneens Syrische onderdaan ingestelde beroep tegen een besluit tot afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming, heeft de VAS het vonnis nr. 3013 van de ASSG van 4 mei 2023 waarbij het beroep van de verzoeker tot verlening van internationale bescherming werd toegewezen, bij arrest nr. 12526 van 14 december 2023 vernietigd. In de motivering heeft de VAS erop gewezen dat artikel 33 van richtlijn 2013/32 niet impliceert dat de bevoegde administratieve autoriteit hoe dan ook gehouden is het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren en dat zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt om het ten gronde te behandelen, met inachtneming van de voorschriften van het nationale recht. Krachtens artikel 13, lid 1, punt 14, ZUB wordt het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling als kennelijk ongegrond afgewezen indien niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, leden 1 en 9, ZUB, overeenkomstig artikel 9, leden 1, 6 en 8, ZUB, en indien de vreemdeling afkomstig is uit een veilig derde land, mits hij daar wordt toegelaten. Voor de toepassing van deze bepaling moet de autoriteit een relevante beoordeling verrichten, rekening houdend met de voorwaarden van § 1, punt 9, van de aanvullende bepalingen bij de ZUB. Om die redenen was de VAS het niet eens met het oordeel van de rechter in eerste aanleg dat de behandeling van het verzoek van de Syrische onderdaan en de vaststelling van een beslissing ten gronde overeenkomstig artikel 75, lid 1, ZUB een wezenlijke schending van de regels van de administratieve procedure vormden. De VAS heeft vastgesteld dat de administratieve autoriteit de vereiste beoordeling van verzoekers band met de Republiek Turkije heeft verricht en dat deze voor hem een „veilig derde land” vormde. Op basis daarvan heeft de VAS geoordeeld dat de enige reden waarom de Republiek Turkije de Syrische onderdaan geen bescherming had verleend, was dat hij geen stappen had ondernomen om zijn verblijf op het grondgebied van die staat te legaliseren.
- 22 De analyse van de genoemde Bulgaarse rechterlijke praktijk en de voorgaande redenen leiden tot de conclusie dat een uitlegging van artikel 38, lid 2, van richtlijn 2013/32 krachtens artikel 267 VWEU noodzakelijk is. Deze conclusie vindt ook steun in het feit dat deze bepaling niet volledig in Bulgaars recht is omgezet. De onvolledige omzetting ervan in artikel 13, lid 1, punt 14, en lid 4, ZUB en de toepassing ervan in de context van artikel 75, lid 2, ZUB door de administratieve autoriteiten die belast zijn met de behandeling ten gronde van verzoeken om internationale bescherming, leiden tot een tegenstrijdige uitlegging en toepassing van artikel 38, lid 2, onder a) tot en met c), van richtlijn 2013/32. Bovendien maakt het ontbreken van een overeenkomstig artikel 38, lid 2, onder b), van richtlijn 2013/32 op nationaal niveau ontwikkelde en vastgestelde methode een uitlegging van deze bepaling noodzakelijk.